

Nicat Azər

Lopa qar

HEKAYƏ

Uzun bir gecə artıq başlamışdı. Qurumuş taxta döşəmənin üstündəki kreslonun ahəngdar səsi qaranlığın sükütunu pozurdu. O, otağın küncündə az-maz odunla alovlanmış buxarı ilə üzbeüz, isti ədyala bürünərək oturmuşdu. Soyuq bir qış gecəsi idi.

Ayın ala-yarımçıq işığı təzə yağımış qarın üstünə düşürdü. Qış olsa da, bu balaca taxta evin havasında soyuqluq hiss olunmadı. O, kreslosunda sakitcə yelləyə-yelləyə sol əlində tutduğu köhnə qırmızı kəmturş şərabını qurtulayırdı. Sıqareti yeni söndürmüdü. Ayaqlarının altında başını əllərinin arasına alan, sarı tüklü it qu-laqlarını ocağın çitirtisina şəkləmişdi. İndi xatırladı ki, Dumanla çoxdandır ova getmirlər. Köpəyin burnu sanki ov iynə həsrət qalmışdı. Bəlkə də öz sahibi kimi həvəsdən düşmüdü. Heç sahibi ilə oynamırdı.

Uzanıb sona çatmayan darixdirci gecəni günəş işığı evəz elədi. Səhər vaxtı çöl-bayır çox gözəl görünürdü: təzə yağan qarda ayaq izləri görünmürdü. Adam mətbəxə keçmişdi. Mətbəx rəfinin qapılarını açıb-bağlayırdı. Azuqəsi tamam bitmişdi. Fağır Duman isə çölə çıxməq üçün qapının həndəvrində tütünürdü. Onlar artıq bir neçə gün idi ki, daxman dan çölə çıxmırlılar. Bu köhnə kiçik daxma qəsəbədən aralı idi. Ətrafi sıx meşə ilə qamarlanan daxma heç ki min yadına düşmürdü. Ayın-oyun, pay-püş almaq üçün qəsəbəyə düşmək vacib idi. Adam köhnədən qalan nimdaş paltosunu geyinib, vaxtı-le ovda olduğu qulaqlı papa-

ğı başına keçirdi. Küncdəki buxarının gecədən qalan közü hələ isti idi.

Meşəyə ağ örtük salan bəyaz qarda yeni izlər qoya-qoya qəsəbəyə enirdilər. Köhnə ovçu əvvəlki xasiyyətini tərgitmişdi: Dumanla kəlmə kəsmirdi. Köpək ağacların dibini iyəleyə-iyəleyə gedirdi. Qəsəbə yavaş-yavaş gözlərinin qabağında görünməyə başlayırdı. Artıq adamların hənirtisi gelirdi. Bir az irəlidə uşaqların xizəklərdə sürüşməsi aydın görünür, küləyə qarışmış gülüş səsleri eşidilirdi. Qol-qola girmiş cütlüklerin qarı xışıldada-xışıldada keçib getməsi, üç-dörd adamın tələsə-tələsə yeriməsi, bir-birinə qarışan səsler hansısa filmin kadrlarına benzəyirdi.

Köhnə ovçu dükana yaxınlaşdı. Qapının ağızı qar dan təmizlənmişdi. Ovcunu qəsəbədə az adam tanıydırdı. Köpəyi çöldə, dükənanı girişində qoyub ehmalca qapını araladı. Duman alışmadığı yerdə gözlərini döyə-döyə qaldı.

Bir azdan adam əlində iki dolu zənbillə dükəndən çıxdı. Duman yerində yox idi. Onu görməyincə bir az təşvişə düşdü. Köpəyin adını çoxdan idiki dilinə belə getirmirdi. Qəfil yadına düşdü və itə qoyduğu adı unutduğú üçün özüne acıqlandı:

- Duman! Duman! - onu axtarmağa başladı. Üz-gözündən peşmanlıqla bənzər ifadə oxunurdu, baş verən hadisənin günahını özündə axtarırdı. Elə bil dərin bir boşluğa düşmüdü.

Köpək yoxa çıxmışdı. Ovcu o qədər gəzmışdi ki, bu şaxtalı havada tərləmişdi, yanaqları qızarmışdı. Köhnə

attraksionların olduğu parka gəldi. Park səliqəsiz olsa da qəsəbə sakinləri burda gəzişməklə özlərini çox xoşbəxt hiss edirdilər. Tünlüyün Kölgəsi adamın ayaqları altına düşürdü.

Ova çıxmış biri kimi özünün "qurban"ı olan köpeyi axtarırdı. Axtarmaq çox çekmədi, elə bil ürəyi dayandı, dizləri tutuldu, rəngi bu gün yağımış qar kimi ağappaq olundu.

Duman öz sevdiyi qancığını tapmışdı. Elə onunla atlınib düşür, sarı tükləri parpar parıldayırdı. Onun gözlərində artıq ov nifreti qalmamışdı. Xoşbəxtlik və şənlik ona ovçunu unutdurmuşdu. Bu səhnənin qarşısında ovçu öz hislərinin də üstünə qar yağıdığını aqlından keçirdi.

Ovcu ətrafa nəzər belə yetirməyərək iri addımlarla daxmasına tərəf irəliliyirdi. Hava artıq soyumağa başlamışdı. Lopa-lopa qar yağırdı. Elə yağırdı ki, göz-gözü görmürdü, yollar daha uzaq görünürdü.

Daxmasına gəlib çıxdı. Əlindəkiləri qapının ağızında unudub kresloya təref irəliliydi. Qədəhini şərabla doldurdu. Heç buxarını belə yandırmadı, isti ədyalına bürünmədi. Özünü nə qədər günahkar bilsə də içində hiss edirdi ki, öz istədiyinə çatmışdı. Soyuq qapının aralığından dürtülmək istəyirdi elə bil, pəncərədə gecə donmuşdu.

Adam qafasında öz keçmişini vərəqləyirdi. İller qabaq itirdiyi xoşbəxtliyi. Artıq səhər açılmışdı. Üzü bəmbəyaz olmuşdu, eynən qar kimi. Duman qayıtmışdı və onun səsi eşidilirdi, ancaq qapını açan yox idi.